

Dorința neamurilor

Sabat după-amiază

Text de memorat: „_____ vor umbla în lumina ta și _____ în strălucirea razelor tale.” (Isaia 60:3)

„Trebuie să învățăm în școala lui Hristos. Nimic altceva, în afara neprihănirii Sale, nu ne poate da dreptul la vreuna dintre binecuvântările legământului harului. Noi am dorit multă vreme și am încercat să obținem aceste binecuvântări, dar nu le-am primit, deoarece am cultivat ideea că putem să facem ceva pentru a fi vrednici de ele. Nu am privit dincolo de noi înșine, cu credința că Isus este un Mântuitor viu. Nu trebuie să gândim că propria bunătate și propriile merite ne vor mântui. Harul lui Hristos este singura noastră speranță de mântuire. Domnul a făgăduit prin profetul Său: „Să se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55:7). Trebuie să credem făgăduința așa cum este ea și să nu confundăm credința cu sentimentele. Când ne vom încrede în Dumnezeu pe deplin, când ne vom baza pe meritele lui Isus ca Mântuitor care iartă păcatele, vom primi tot ajutorul pe care îl putem dori.” – Ellen G. White, *Credința și faptele*, p. 36

13–20 martie – Săptămâna de rugăciune a tineretului
20 martie – Sabatul misiunii pentru tineret (colectă)

În Isaia 58, oamenii L-au întrebat pe Dumnezeu: „La ce ne folosește să postim [...] dacă Tu nu vezi? La ce să ne chinuim sufletul, dacă tu nu ții seama de lucrul acesta?” Iar în Isaia 59:1 apare altă întrebare, ceva de genul: „De ce să chemăm mâna Domnului în ajutor ca să ne mântuiască, când El nu ne mântuiește? De ce să strigăm la El, când El nu ne ascultă?” Isaia răspunde că Dumnezeu poate să mântuiască și să audă. Totuși, faptul că este împiedicat să facă aceste lucruri este cu totul o altă problemă.

1. Care este mesajul din versetul de mai jos care explică afirmația din Isaia 59:1?

Isaia 59:2 _____

Dumnezeu alege să-l „ignore” pe poporul Lui nu pentru că aceasta este dorința Lui, ci pentru că nelegiuirile lor pun un zid de despărțire între ei și El. Aici este una dintre cele mai clare afirmații din Biblie despre efectele păcatului asupra relației dintre om și Dumnezeu. Isaia dedică restul capitoului 59 dezvoltării acestei idei, care se vede de-a lungul întregii istorii umane: păcatul poate să distrugă relația noastră cu Domnul și, deci, să ducă la pierirea noastră veșnică, nu pentru că păcatul îl îndepărtează pe Dumnezeu de noi, ci pentru că păcatul ne îndepărtează pe noi de El.

2. Cum ne arată exemplul următor principiul din paragraful de mai sus?

Geneza 3:8 _____

Păcatul este în primul rând o lepădare a lui Dumnezeu, o îndepărtare de El. De fapt, el ia amploare de la sine; păcatul înseamnă îndepărtare de Dumnezeu, dar, după ce a păcătuit, cel vinovat caută să se îndepărteze și mai mult de Domnul. Păcatul ne desparte de Dumnezeu nu pentru că Dumnezeu nu caută să ajungă la păcătos (de fapt, întreaga Biblie aproape că este doar un raport despre încercarea lui Dumnezeu de a ajunge să-i salveze pe păcătoși), ci pentru că păcatul ne determină să-L respingem. Iată de ce nu trebuie să îngăduim niciun păcat în viața noastră.

Cum ai experimentat realitatea că păcatul aduce despărțire de Dumnezeu? Care crezi că este singura soluție la problema aceasta?

Isaia 59 prezintă un tablou înspăimântător al problemei păcatului. Din fericire, Biblia prezintă și speranța răscumpărării.

Prima întrebare este: Câți dintre noi au păcătuțit? Biblia spune clar: Noi toți! Prin urmare, răscumpărarea se întemeiază pe iertare (Ieremia 31:34). Pavel spune același lucru. Toți au păcătuțit, așadar nu este nicio deosebire în această privință. Cei care sunt socotiți neprihăniți sunt considerați astfel doar pentru că ei primesc, prin credință, darul neprihănirii lui Dumnezeu prin jertfa Domnului Isus (Romani 3:9-20,22).

3. Ce ne spun versetele de mai jos despre cum suntem salvați? Ce speranță ar trebui să ne ofere ele în legătură cu judecata?

Romani 3:21-24 _____

Mulți cred că, la judecată, întrebarea este: Cine a păcătuțit? Toți au păcătuțit. Dar întrebarea este: Cine este iertat? Dumnezeu este drept când socotește neprihănit „pe cel ce crede în Isus” (Romani 3:26). La judecată, întrebarea decisivă este: Cine a primit și primește iertarea prin credința în Isus?

Este adevărat că suntem judecați după fapte, dar nu în sensul că faptele ne mântuiesc. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci credința ar fi zadarnică (Romani 4:14). Însă faptele dovedesc dacă am fost cu adevărat mântuiți (Iacov 2:18).

4. De ce nu ne pot mântui faptele, nici acum, nici la judecată?

Romani 3:20,22 _____

Faptele bune, ascultarea de Lege, nu pot să mântuiască. Scopul Legii într-o lume păcătoasă nu este de a salva, ci de a arăta păcatul. Însă „credința care lucrează prin dragoste” (Galateni 5:6), dragoste pusă în inimă de Duhul lui Dumnezeu (Romani 5:5), dovedește că omul crede în Isus (Iacov 2:26).

Faptele sunt manifestarea credinței mântuitoare. Deci adevărata credință este exprimată printr-o supunere zilnică față de Domnul, dovedită prin ascultarea de Lege. La judecată, Dumnezeu folosește faptele ca dovezi ale credinței pentru ființele care nu pot citi gândurile așa ca El. Dar, pentru omul convertit, atunci când viața lui este întărită de Isus și de Duhul sfânt, doar faptele care vin în urma convertirii sunt relevante la judecată. Viața de păcat de dinaintea convertirii a fost deja spălată prin sângele Mielului (Romani 6).

5. Despre ce se vorbește în pasajul de mai jos? Care este principiul de aici, care se vede de-a lungul întregii Biblii? Ce speranță oferă?

Isaia 60:1,2 _____

Aici ni se prezintă un tablou al eliberării poporului lui Dumnezeu după exil. Tabloul conține imagini ale luminii pe care Dumnezeu a creat-o din întuneric și arată înaintea spre o împlinire finală, în mântuirea prin Isus Hristos.

6. În lumina cui vor umbla neamurile și împărații?

Isaia 60:3 _____

În ebraică, adjectivul posesiv este la feminin (și în Isaia 60:1,2). „Sionul”, este personificat ca o femeie și este menționat aproape de finalul capitolului precedent (Isaia 59:20). Așadar, oamenii de pe pământ, care sunt acoperiți de întuneric, vor veni în Sion. Vor fi atrași de lumina slavei lui Dumnezeu care a ră-sărit peste Sion (Isaia 60:2). „Sionul este îndemnat să intre în lumina care este a sa și apoi să observe și să fie sensibil față de neamurile care se adună în jurul aceleiași lumini.” — J. Alec Motyer, *The Prophecy of Isaiah: An Introduction and Commentary*, p. 494. Deși Sionul este Ierusalimul, accentul cade pe oameni, nu pe așezarea geografică a cetății. Restul capitolului dezvoltă tema din versetele 1-3: Oamenii din întreaga lume sunt atrași spre Ierusalim, care este binecuvântat datorită prezenței slavei lui Dumnezeu acolo.

7. Ce asemănare există între această profeție și făgăduința din legământul lui Dumnezeu cu Avraam?

Geneza 12:2,3 _____

Dumnezeu a avut un plan universal când l-a ales pe Avraam: prin el și urmașii lui, toate familiile de pe pământ aveau să fie binecuvântate (Geneza 12:3; 18:18; 22:18). Legământul acesta era pentru toată omenirea *prin* Avraam. Prin el și urmașii săi, Dumnezeu avea să Se descopere lumii. Isaia a căutat să-l aducă pe poporul lui înapoi la acest plan. Iudeii erau responsabili și pentru lume și trebuiau să îi ajute pe străinii care îl căutau pe Domnul — „Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:3-8).

Cum înțelegi acum rolul Bisericii Adventiste și rolul tău în biserică?

8. Cine vorbește în Isaia 61:1?

Duhul Domnului este peste acest uns al Domnului, ceea ce înseamnă că El este un mesia sau Mesia. El trebuia să aducă vești bune celor nenorociți, să-i vindece pe cei cu inima zdrobită, să vestească robilor slobozenia și prinșilor de război, izbăvirea. Cum sună acest lucru? Compară cu Isaia 42:1-7, unde Robul Domnului este descris în termeni foarte asemănători.

În Isaia 61:2 se vorbește despre „Anul de îndurare al Domnului”. În vremea în care vestește eliberarea, Mesia, care este uns ca Împărat davidic și ca Izbăvitor, vestește un an special de îndurare divină. Compară cu Leviticul 25:10, unde Dumnezeu le poruncește israeliților să vestească eliberarea în anul al cincizecilea, care este un an sfânt: „Acesta să fie pentru voi anul de veselie; fiecare dintre voi să se întoarcă la moșia lui și fiecare dintre voi să se întoarcă în familia lui.” Aceasta înseamnă că oamenii care fuseseră constrânși să-și vândă pământul strămoșesc sau să devină sclavi pentru a supraviețui în timpurile grele își revendicau pământul și libertatea. Întrucât anul de veselie începea cu sunet de trâmbiță în Ziua Ispășirii (vers. 9), acest pasaj a fost menționat mai înainte, în legătură cu Isaia 58.

Cu toate că „anul de îndurare al Domnului” din Isaia 61:2 este un fel de an de veselie, el nu reprezintă doar o respectare a îndrumărilor din Leviticul. Acest an este vestit de Mesia, Împăratul, atunci când El Se descoperă prin lucrarea Sa de eliberare și restaurare. Acest lucru seamănă cu ceea ce făceau în vechime unii împărați din Mesopotamia în primii ani ai domniei lor: proclamau eliberarea de datorii. Misiunea lui Mesia trece cu mult dincolo de contextul legii din Leviticul 25. El nu doar le vestește robilor slobozenia, ci îi vindecă pe cei cu inima zdrobită, îi mângâie pe cei întristați și le pregătește restaurarea. De asemenea, pe lângă „anul de îndurare al Domnului”, el vestește și „ziua de răzbunare a Dumnezeului nostru” (Isaia 61:1-11).

9. Când s-a împlinit profeția lui Isaia? Cum a realizat lucrarea Domnului Isus acest lucru?

Luca 4:16-21

Noi trebuie să Îl reprezentăm pe El în această lume. Care sunt lucrurile pe care le face Mesia (Isaia 61:1-3), pe care ar trebui să le facem și noi, în limitele capacităților noastre?

10. De ce Mesia prezentat în Isaia 61 vestește răzbunarea lui Dumnezeu odată cu toate acele vești bune? Când se va împlini profeția?

Când a fost în Nazaret, Isus, Mesia, a citit din Isaia 61 până la: „să vestesc un an de îndurare al Domnului” (Luca 4:19). Apoi a spus: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit” (Luca 4:21). Deci El a evitat în mod deliberat și specific să citească și următoarele cuvinte: „și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru”. Lucrarea Lui, care consta în vești bune, în eliberare și în mângâiere, a început prin a-i elibera pe captivi de sub tirania lui Satana, dar ziua de răzbunare încă nu trebuia să vină. În Matei 24 (Marcu 13; Luca 21), El le-a spus ucenicilor Săi că judecata divină va veni în viitor.

Ziua de răzbunare a lui Dumnezeu din Isaia 61 este „ziua aceea mare și înfricoșată” (Ioel 2:31; Maleahi 4:5) care va fi când Isus va veni iarăși pentru a elibera planeta Pământ de nedreptate. Aceasta se va realiza prin înfrângerea vrăjmașilor și prin eliberarea rămășiței asuprite a poporului Său (Apocalipsa 19; Daniel 2:44,45). Așadar, deși Isus a vestit începutul „anului de îndurare al Domnului”, punctul culminant al acestui an va fi la a doua Sa venire.

11. Cum împaci ideea de Dumnezeu iubitor cu răzbunarea promisă? Nu par incompatibile? Poate fi răzbunarea o manifestare a iubirii? Cum?

Deși Isus a spus să întoarcem și celălalt obraz (Matei 5:39), în altă parte El a spus foarte clar că se va face dreptate și pedeapsa va fi aplicată (Matei 8:12). Deși Pavel ne-a spus să nu întoarcem „rău pentru rău” (1 Tesaloniceni 5:15), el a mai spus și că Domnul Se va descoperi din cer, „într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 1:8).

Însă Domnul, în infinita Sa înțelepciune și milă, poate să împartă atât dreptate, cât și răzbunare într-un mod cu totul corect. Dreptatea și răzbunarea umane vin la pachet cu metehnele, slăbiciunile și lipsa de consecvență inerente naturii umane. Dreptatea lui Dumnezeu se va face fără aceste limitări.

Când ai vrea să vină răzbunarea peste cel care a făcut răul? Când este afectat un prieten sau un străin?

„Isus stătea în picioare înaintea oamenilor ca un viu tălmăcitor al profețiilor care vorbeau despre El. Lămurindu-le cuvintele pe care le citise, le-a vorbit despre Mesia, descriindu-L ca pe un mângâietor al celor apăsați, un eliberator al celor prinși în robie, un vindecător al celor suferinzi, unul care dă vedere orbilor și descoperă lumii lumina adevărului. [...] Valul influenței dumnezeiești a doborât orice piedică; la fel ca Moise, ei au vorbit cu Cel Nevăzut.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 236

„Ziua răzbunării lui Dumnezeu – ziua mâniei Sale înverșunate – vine. Cine va putea sta în ziua venirii Sale? [...] Nu peste multă vreme, Dumnezeu va veni să Se ocupe de cel păcătos. Îl va apăra păstorul fals pe omul nelegiuit în ziua aceea? Poate fi scuzat acela care a mers alături de mulțime pe calea neascultării? Popularitatea sau numărul pot face pe cineva să fie nevinovat? Toți cei indiferenți și nepăsători ar trebui să se gândească la aceste întrebări și să-și dea răspunsul pentru ei înșiși.” – Ellen G. White, *Credința și faptele*, p. 33

Rezumat: Dumnezeu curăță o societate nedreaptă, îndepărtându-i pe cei răzvrățiți și restaurând rămășița care se întoarce de la păcatele care au separat-o de El. Datorită binecuvântărilor ce derivă din prezența lui Dumnezeu, oamenii din alte popoare sunt atrași la Dumnezeu și la poporul Său pentru ca și ei să se bucure de vremea îndurării lui Dumnezeu, vestită și oferită de Mesia.

Studiu la rând:

Osea 14 – Amos 3

Evangelizare, capitolul 13: „Lucrarea personală”

1. Ce îl îndeamnă profetul pe poporul său să aducă și să spună Domnului?

2. Ce anume trebuia să se anunțe cu trâmbița și să se vestească pentru tot poporul?

3. Când a avut profetul vedeniile despre Israel?

4. Cui îi descoperă Domnul taina Sa?

5. De ce sunt lăsate să treacă nefolosite foarte multe ocazii favorabile?

Pasaj biblic în studiu: Isaia 60

I. Privire generală

În profeție, revelația divină nu constă doar în modul în care prorociile se referă la timpul în care a trăit profetul, ci și la modul în care aceste prorocii se referă la perioade care trec dincolo de timpul în care sunt date. Împlinirea unei hotărâri anunțate de o profeție este deseori departe în timp de slujirea profetică a prorocului. În cazul pasajului din Isaia 60, solia este dată în legătură cu viitoarea restaurare a lui Iuda, la întoarcerea din exilul babilonian. Totuși, solia aceasta are și o aplicație viitoare la evenimentul măreț al restaurării celor răscumparați la sfârșitul timpului.

Isaia 60 este una dintre soliiile cele mai optimiste ale cărții. Acest studiu se ocupă de primele versete ale capitolului, dar și o de parte dintre versetele din Isaia 61.

Cele trei subiecte principale analizate în acest studiu sunt următoarele: (1) „Scoală-te, luminează-te!”; (2) Strălucirea cetății; (3) Unsul.

II. Comentariu

„Scoală-te, luminează-te!”

Prima propoziție din capitol conține două verbe a căror formă sugerează că sunt adresate unei persoane de gen feminin și sunt folosite la modul imperativ: *scoală-te, luminează-te*. Ea presupune o referire la cetatea Ierusalim și la restaurarea viitoare. În capitolul precedent există câteva referințe la expresia „scoală-te”, dar, în exemplele acelea, expresia este folosită într-o descriere haotică a căderii lui Iuda.

Însă, în Isaia 60, expresia este cuplată cu un element pozitiv: „Scoală-te, luminează-te!” (în engl.: strălucește). Combinația aceasta de cuvinte constituie un punct de plecare, ajutându-ne să putem deduce unele aluzii biblice pe care Isaia le face la binecuvântarea lui Aaron din Numeri 6:24-26: „Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!”

Este posibil ca rugăciunea aceasta să fi influențat scrierea pasajului din Isaia 60, în mod particular propoziția: „Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine.”

Legătura dintre binecuvântarea preoțească din Numeri 6:24-26 și Isaia 60 constă în folosirea în ambele pasaje a aceleiași rădăcini verbale în ebraică, de la care vine cuvântul strălucire. Se pare că Isaia aplică la Ierusalimului răscum-

părat o binecuvântare din Pentateuh, care este menționată în referirea care se face la strălucirea Feței lui Dumnezeu. Din perspectiva lui Luis A. Schökel, strălucirea chipului exprimă favoare (vezi *The Sacred Books: Leviticus, Numbers and Deuteronomy*, vol. 2, p. 147).

Astfel, Isaia mângâie Ierusalimul folosind imaginea luminii, a strălucirii, dar Ierusalimul nu are o lumină proprie. Trebuie să o primească dintr-o sursă exterioară. Faptul că această strălucire, această lumină îi este atribuită este exprimat foarte clar de Isaia: „Lumina ta vine” (Isaia 60:1). Ca atare, experiența glorioasă a Ierusalimului răscumpărat va fi o expresie a harului lui Dumnezeu.

Fraza: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine” atestă un paralelism clar. Lumina care vine este slava Domnului și slava Lui aduce strălucirea Ierusalimului.

Strălucirea cetății

Motivul strălucirii din acest pasaj din Isaia 60 se poate să fi fost influențat și de bine cunoscuta binecuvântare a lui Aaron pentru popor, și de pasajele din Pentateuh care vorbesc despre strălucire în întâlnirile lui Moise cu Domnul.

De exemplu, în Exodul 34:29 se spune: „[Moise] nu știa că pielea feței lui strălucea, pentru că vorbise cu Domnul.”

De asemenea, motivul strălucirii, al luminii, este prezent și când Dumnezeu îi conduce pe israeliți pe parcursul experienței lor în pustie: „Domnul mergea înaintea lor: ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze” (Exodul 13:21).

În Isaia 60:2 se găsește o altă analogie interesantă cu motivul luminii din Exodul, ca să ne ajute să învățăm despre experiența glorioasă a Ierusalimului.

„Căci iată, întunericul acoperă pământul

Și negură mare, popoarele,

Dar peste tine răsare Domnul

Și slava Lui se arată peste tine” (Isaia 60:2).

Reiese foarte clar din context, în a doua parte a propoziției, paralelismul dintre „pământul” și „popoarele”, dintre „Domnul” și „slava Lui”. Este evident faptul că expresia *leho* și „slava Lui” au fost folosite cu posibilitatea de a se schimba între ele.

Mesajul este clar: Dumnezeu îi promite Ierusalimului un viitor luminos. „Zilele suferinței tale se vor sfârși” (Isaia 60:20), pentru că slava Domnului va străluci. Isaia o descrie în cuvinte maiestuoase:

„Nu soarele îți va mai sluji ca lumină ziua, nici luna nu te va mai lumina cu lumina ei, ci Domnul va fi lumina ta pe vecie și Dumnezeul tău va fi slava ta” (Isaia 60:19).

Această experiență nouă aduce de asemenea și o prosperitate foarte mare: „Vei suga laptele neamurilor, vei suga țâța împăraților” (Isaia 60:16). Era cea nouă a prosperității include și o nouă ordine în cetate. „Voi face ca pacea să domnească peste tine și să stăpânească dreptatea” (Isaia 60:17).

Alte caracteristici ale Ierusalimului slăvit sunt bucuria, lauda și mântuirea (compară cu Isaia 60:5, 9,18): toate vin de la Domnul. În cetatea care fusese părăsită nu va mai fi noapte. O nouă zi a venit. „Te vor numi «Cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israel»” (Isaia 60:14).

Ellen G. White comentează astfel: „«Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine» (Isaia 60:1). Hristos vine cu putere și slavă mare. El vine cu slava Sa și cu slava Tatălui. Și îngerii sfinți Îl vor însoți pe cale. În timp ce lumea întreagă este cufundată în întuneric, în toate locuințele sfinților va fi lumină. Ei vor observa prima lumină a celei de a doua veniri. Lumina neîntunecată va străluci din splendoarea Sa, iar Hristos, Răscumpărătorul, va fi admirat de toți aceia care L-au slujit. În timp ce nelegiuții fug, urmașii lui Hristos se vor bucura în prezența Sa.

Atunci, răscumpărării dintre oameni vor primi moștenirea făgăduită. În felul acesta, planul lui Dumnezeu pentru Israel își va găsi împlinirea întocmai. Omul nu are putere să anuleze planurile lui Dumnezeu. Chiar când păcatul își făcea lucrarea cu putere, planurile lui Dumnezeu au mers continuu înainte, până la împlinire. Așa a fost cu casa lui Israel de-a lungul istoriei monarhiei împărțite, la fel este și cu Israelul spiritual de astăzi.” – *Profeți și regi*, p. 720

Unsul

Tema principală din întreg capitolul 61 este Mesia care aduce răscumpărare și face dreptate poporului Său. Acest capitol poate fi împărțit în 3 secțiuni: (1) Profeția despre Mesia care va veni și misiunea Lui (vers. 1-3); (2) Rezultatele lucrării lui Mesia (vers. 4-9) și (3) Imnul de preamărire a lui Dumnezeu (vers. 10,11).

Tema despre Unsul Domnului se repetă în Biblie. „A unge” înseamnă a lua un om și a-l pune deoparte pentru o slujbă deosebită sau pentru o misiune. De exemplu, Aaron a fost uns de Moise ca să fie mare-preot (Exodul 40:13). Saul și David au fost unși de Samuel să devină împărați peste Israel (1 Samuel 10:1; 16:13). Isus Hristos este uns de Dumnezeu Tatăl prin Duhul Sfânt (Psalmii 45:7; Faptele 10:38) (vezi Nichol, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 4, p. 317). Isus interpretează Isaia 61:1,2 ca fiind un pasaj în care El este Cel uns. După ce a citit acest pasaj, El a spus: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură, pe care le-ați auzit” (Luca 4:21).

Cu privire la acest capitol, Ellen G. White afirmă: „Capitolul 61 din Isaia mărturisește că Hristos trebuia să facă exact lucrarea pe care o făcea.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 458

Și în alt capitol al cărții, Ellen G. White oferă unele detalii despre modul în care Isus a folosit pasajul din Isaia 61 în predicarea Lui în Nazaret: „Când a citit din profeție în sinagogă, Isus S-a oprit înainte de sfârșitul cuvintelor spuse despre lucrarea lui Mesia. După ce a citit cuvintele: «Să vestesc anul de îndurare al Domnului», El a lăsat la o parte cuvintele «și o zi de răzbunare a Domnului nostru» (Isaia 61:2). Partea aceasta a profeției era tot atât de adevărată ca și aceea de la început și, prin tăcerea Sa, Isus n-a negat adevărul. Dar tocmai asupra acestei ultime expresii le făcea mai mult plăcere ascultătorilor Săi să zăbovească și aceasta doreau ei mai mult să se împlinească. Ei proclamau judecățile împotriva păgânilor, fără a se gândi că vina lor era mai mare decât a altora. Tocmai ei aveau cea mai mare nevoie de mila pe care cu atâta grabă le-o refuzau păgânilor. În ziua aceea, când Isus a stat în picioare în sinagoga lor, ei au avut ocazia de a primi chemarea cerească. Acela căruia «îi place îndurarea» (Mica 7:18) ar fi vrut să-i salveze de ruina pe care o chemau păcatele lor.” – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 240–241

III. Aplicație

1. Dumnezeu vrea să ne proslăvească în Fiul Lui și să ne readucă la statutul nostru de copii ai Împărăției Sale. Când revenim la statutul de copii ai lui Dumnezeu, El vrea ca noi să reflectăm caracterul Lui. Națiuni și popoare au nevoie să vadă slava lui Dumnezeu prin copiii Lui.

Suntem chemați să reflectăm slava Domnului. Nu noi suntem lumina. Noi doar putem reflecta lumina Domnului. Ce înseamnă pentru tine cuvintele lui Isus: „Voi sunteți lumina lumii” (Matei 5:14)? În ce fel reflectăm lumina Lui în fața altora?

2. În Luca 4:18,19 se spune: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați și să vestesc anul de îndurare al Domnului.” Ce principiu referitor la răspândirea Evangheliei putem extrage din aceste versete?